

ДЪДО СЛАВЕЙКОВЪ

Тъкмо преди сто години, презъ 1827 година, се родилъ П. Р. Славейковъ.

Той теглилъ много въ турско време, клеветенъ отъ гърцкитѣ попове и владици и гоненъ отъ турцитѣ.

Но това не го спрѣло да помага на народа си, да го учи, да го просвѣщава.

Дѣдо Славейковъ е билъ учителъ. Той записвалъ народни пѣсни и приказки, гатанки и пословици. Самъ е писалъ пѣсни, издавалъ книги и събуждалъ българитѣ.

Живѣлъ най-много въ Трѣвна. Живѣлъ и въ Цариградъ. Тамъ издавалъ вестници и книги, които изпращалъ въ България, дето ги чели съ жадностъ.

Редактиралъ е и първото българско детско списание „Пчелица“, отъ което излѣзли само 7 книжки.

Следъ Освобождението станалъ пакъ учителъ. После директоръ на Народната библиотека, а най-сетне и министъръ на народното просвѣщение.

Починалъ е на 2 юний 1895 година, оплаканъ отъ всички българи.

На 4 декемврий тази година се празнува рождението му день въ гр. Трѣвна. По-големии праздненства за неговото рождение ще станатъ напролѣтъ.

ТАТКОВИНА

Хубава си, татковино,
Име сладко, земя рай,
Сърдце младо и невинно
За тебъ трепка и играй.

На уста ми сладка дума
Ще да бжде този кжтъ,
Дето Дунавъ, Вардаръ, Струма
И Марица си текатъ.

Мили ми сж планинитѣ
И на северъ, и на югъ,
Драги ми сж равнинитѣ
Набраздени съ наший плугъ.

Доръ на небе ясно слънце,
Доръ на очи свѣтъ животъ,
Ще обичамъ азъ отъ сърдце:
Тазъ земя и тозъ народъ.

П. Р. Славейковъ.